

□ Czas czytania: 2 min.

92-letni mężczyzna, schludnie ubrany i bardzo dbający o swój wygląd, wprowadzał się do domu starców.

Jego 70-letnia żona niedawno zmarła, więc widział, że musi opuścić swój dom.

Po kilku godzinach oczekiwania w recepcji, uśmiechnął się uprzejmie, gdy powiedziano mu, że jego mieszkanie jest gotowe.

Zmęczony i zadowolony szedł powoli w kierunku windy, opierając się na swojej lasce. Towarzyszyłem mu, opisując mieszkanie.

„Bardzo mi się podoba”, powiedział z entuzjazmem dziecka, które ma otrzymać nową zabawkę.

„Proszę pana, jeszcze go pan nie widział, proszę chwilę poczekać, już prawie jesteśmy na miejscu”.

„To nie ma z tym nic wspólnego” – odparł. „Szczęście wybieram indywidualnie dla każdego przypadku. To, czy mieszkanie mi się podoba, czy nie, nie zależy od mebli czy dekoracji, ale od tego, jak zdecyduję się je postrzegać, a ja już zdecydowałem w swoim umyśle, że mieszkanie mi się spodoba! To decyzja, którą podejmuję każdego ranka, kiedy wstaję z łóżka”.

„Mogę wybrać: mogę spędzić dzień w moim pokoju, myśląc o wszystkich moich trudnościach z częściami ciała, które nie działają, lub mogę wstać i podziękować Bogu za te części, które są nadal w porządku. Każdy dzień jest darem, a odkąd mogę otworzyć oczy, wejść w nowy dzień ze wszystkimi szczęśliwymi chwilami, którymi cieszyłem się przez całe życie”.

„Kiedy byłem młodym seminarzystą, pamiętam, że pewnego wieczoru poszedłem do szpitalika (szczerze mówiąc, nie pamiętam dlaczego). Kiedy współbrat pielęgniarz kładł na noc dwóch przykutych do łóżka księży, stałem w ciemnym korytarzu i byłem świadkiem całej sceny.

Gdy kładł pierwszego księdza, podciągając mu kołdrę pod brodę, starszy ksiądz gniewnie go zbeształ: „Zabieraj swoją twarz z mojej, bracie”.

Biedny zakonnik w milczeniu poszedł do drugiego pokoju do drugiego księdza. Ksiądz odpowiedział z wdzięcznością: „Och, bracie, jesteś dla nas taki dobry. Dziś wieczorem, zanim zasnę, odmówię specjalną modlitwę tylko za ciebie”.

Tam, w ciemnym korytarzu, uderzyła mnie nagła myśl. Pewnego dnia będę jednym z tych dwóch starych księży. Dotarło do mnie, że już ćwiczę się na tę chwilę. Z wiekiem to nawyki biorą górę. Starzy ekscentrycy ćwiczą bycie ekscentrykami przez całe życie.

Starzy święci całe życie ćwiczą się w byciu świętymi”.

Starość jest jak konto bankowe. Na koniec wypłacamy to, co zdeponowaliśmy na nim przez całe życie.